

Γιώργος Καπουτζίδης: Τελικά αυτό που ήθελα πιο πολύ ήταν να είμαι ευτυχισμένος στην προσωπική μου ζωή

★ parallaximag.gr/prosopa/giorgos-kapoutzidis-telika-ayto-poy-ithela-pio-poly-itan-na-eimai-eytychismenos-stin-prosopiki-moy-zoi

Γιώργος Σταυρακίδης

7 Νοεμβρίου 2023

Πρόσωπα

Μία μεγάλη και βαθιά συναισθηματική συνέντευξη του αγαπημένου ηθοποιού για τη νέα θεατρική παράσταση στη Θεσσαλονίκη, τις "Σέρρες", τις ΛΟΑΤΚΙ οικογένειες και... τις γάτες του στην Αίγινα

Γιώργος Σταυρακίδης

- f
- t

Το ραντεβού μας ήταν ένα απόγευμα Παρασκευής, στο ξενοδοχείο του, λίγο πριν την πρόβα της παράστασης “Όποιος Θέλει να χωρίσει, να σηκώσει το χέρι του” στην μεγάλη σκηνή της Μονής Λαζαριστών που για το επόμενο διάστημα θα είναι ο χώρος που θα φιλοξενεί την παραγωγή του Κρατικού Θεάτρου, μετά την περσινή τεράστια επιτυχία του.

Ο Γιώργος Καπουτζίδης, επέστρεψε στην πόλη για να “ενορχηστρώσει” την παράσταση στη νέα της μορφή, αφού πέρα από τη νέα σκηνή φέτος, υπάρχουν και δύο σημαντικές προσθήκες ηθοποιών, αυτή της Νατάσας Δαλιάκα και αυτή του Νίκου Τσολερίδη που ανανέωσαν το έργο. Με αφορμή την διαμονή του αυτή, συναντηθήκαμε για να μιλήσουμε για όσα κάνει, όσα πιστεύει και όσα είναι.

Ένας χαμογελαστός άνθρωπος, οικείος, που με υποδέχτηκε στην πισίνα του ξενοδοχείου και ήπιαμε παρέα έναν καφέ, με ξεκάθαρο κοινό μας ίσως, την σερραϊκή καταγωγή αλλά από εκεί και πέρα, με ένα σωρό λόγους που πολύ εύκολα ένωσα κοντά του. Άλλωστε, νομίζω πως έτσι είναι ο Γιώργος Καπουτζίδης. Δημιουργεί εύκολα αυτό το κλίμα οικειότητας σαν να έχεις απέναντι σου έναν φίλο από τα παλιά.

Που εδώ που τα λέμε, κάπως έτσι ήταν τα πράγματα. Γιατί ο Καπουτζίδης, είτε μέσα από τους ρόλους και τις σειρές του, είτε μέσα από συνεντεύξεις του, έχει γίνει πλέον κάτι σαν φίλος μας. Κάπως σαν ένα σημείο αναφοράς. Της ζωής που ζήσαμε και της ζωής που διεκδικούμε. Κι αυτό, δεν το βρίσκεις συχνά...

Φωτογραφίες: Ευθύμης Βλάχος

Πώς νιώθεις που πάει δεύτερη χρονιά η παράσταση στη Θεσσαλονίκη με το Κρατικό Θέατρο;

Αυτό το έργο έχει σπάσει τα ρεκόρ. Έπαιξε στην Αθήνα, στη Θεσσαλονίκη, πάει δεύτερη χρονιά, παίζεται κάτω στον ΘΟΚ, έκανε περιοδεία και πήγε πολύς κόσμος και το είδε, το ανεβάζουν επίσης πολλές ερασιτεχνικές ομάδες και μάλιστα όχι μόνο στην Ελλάδα αλλά και έξω, μία στη Ζυρίχη και μία στις Βρυξέλλες. Έχει ξεπεράσει κάθε προσδοκία μου και χαίρομαι πολύ. Μου φαίνεται ασταίο που μιλάω για αυτό το έργο συνέχεια, αλλά παράλληλα είναι και χαρά μου.

Το περίμενες ότι θα κάνει τόση επιτυχία;

Όχι, δεν το περίμενα. Είχα ελπίδες ότι θα πάει καλά αλλά όχι και αυτό όλο που έγινε. Εμείς είχαμε ξαφνιαστεί ήδη από την τρομερή επιτυχία που είχε την πρώτη χρονιά στην Αθήνα και μάλιστα μετά την τρίτη εβδομάδα δεν έβρισκε κάποιος εισιτήριο και το ίδιο έγινε και στη Θεσσαλονίκη πέρυσι. Θυμάμαι είχαμε ανακοινώσει 17 παραστάσεις και πριν κάνουμε πρεμιέρα και οι 17 ήταν sold out! Πήγε εξαιρετικά πέρυσι και θέλω να πιστεύω πως και φέτος θα πάει καλά. Γνωρίζω πως φέτος θα είναι πολύ πιο δύσκολο γιατί ο περισσότερος κόσμος το έχει ήδη δει και η Μονή Λαζαριστών, που είναι ένα υπέροχο θέατρο, είναι κάπως πιο δύσκολο μέρος σε σχέση με το περσινό Βασιλικό που είναι στο κέντρο. Είμαι όμως σίγουρος πως θα έρθει πάλι κόσμος να το δει, θα διασκεδάσει και αμέσως θα ενημερώσει και τους φίλους του και θα τους πει πόσο ωραία μπορεί κάποιος να περάσει σε αυτή την παράσταση.

Εντοπίζεις διαφορές στις δύο παραστάσεις της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης;

Δεν προσπάθησα να το διαφοροποιήσω, απλώς ήθελα να αφήσω τα παιδιά να βρουν και οι ίδιοι πώς θέλουν να κινηθούν στον χώρο και επίσης ήθελα να νιώσουν ελεύθεροι πώς θα νιώσουν τον ρόλο τους. Δεν τους υπαγόρευσα ότι ο ρόλος τους θα είναι κάπως συγκεκριμένα, γιατί ο κάθε ηθοποιός θα βρει άλλα κοινά, άλλες ποιότητες και άλλα σημεία στα οποία ταυτίζεται ή θέλει να φωτίσει στον χαρακτήρα που υποδύεται. Οπότε, η Δήμητρα της Αθήνας μπορεί να είναι διαφορετική από τη Δήμητρα της Θεσσαλονίκης, η μία μπορεί να είναι πιο μαχητική και η άλλη πιο ευαίσθητη, η μία να είναι πιο αυστηρή και η άλλη πιο διαλλακτική και μάλιστα, το επιτρέπω αυτό. Εγώ θέλω να είναι αληθινός άνθρωπος πάνω στη σκηνή. Αυτό με αφορά. Και για να γίνει αυτό, πρέπει να αφήσεις τον ηθοποιό να γνωρίσει τον χαρακτήρα του και να γίνουν φίλοι. Να τον πλάσει και να τον κάνει άνθρωπο.

Σε προβλημάτισε ότι στη Θεσσαλονίκη είχες να κάνεις με άξιους ηθοποιούς μεν, μη αναγνωρίσιμους όμως σε ένα ευρύτερο κοινό;

Ούτε στην Αθήνα ήταν αναγνωρίσιμοι. Γίνανε μετά μπορώ να σου πω. Και ο πιο αναγνωρίσιμος που είναι ο Γιάννης ο Κουκουράκης ήρθε πρώτα σε εμάς και μετά ξεκίνησε να παίζει στις «Άγριες Μέλισσες» που έγινε το μεγάλο μπαμ. Και ο Πάνος ο Νάτσης και η Αλεξάνδρα η Ταβουλάρη είχαν κάνει τηλεόραση, αλλά πάλι ήταν μία ομάδα νέων παιδιών. Δε με προβλημάτισε καθόλου λοιπόν ούτε στην Αθήνα, ούτε στη Θεσσαλονίκη και αυτό που λέω στα παιδιά είναι ότι αυτό το έργο στην ουσία γράφτηκε για μία παρέα ηθοποιών που θα το πάρουν και θα γίνουν αφεντικά. Αφεντικά της σκηνής, αφεντικά της δουλειάς τους, αφεντικά της ζωής τους.

Άφησα το σπίτι μου δύο μήνες για να έρθω στη Θεσσαλονίκη και νιώθω ότι δε με νοιάστηκε κανένας

Σε δική σου παράσταση πέρυσι στο Βασιλικό, ήταν που οι σπουδαστές της δραματικής του Κρατικού είχαν κρεμάσει και το πανό την περίοδο της κινητοποίησης. Πώς αισθάνθηκες εσύ με όλο αυτό που γινόταν εκείνες τις μέρες;

Θα είμαι απόλυτα ειλικρινής. Εγώ το βίωσα εκείνη τη περίοδο πολύ στενάχωρα. Θεωρώ ότι πρέπει να αγωνιζόμαστε για αυτά τα οποία θέλουμε να κατακτήσουμε. Οπότε είμαι πολύ υπέρ του αγώνα που γίνεται για να διορθώσεις μία αδικία. Καλώς τα παιδιά θέλησαν να διεκδικήσουν. Γι' αυτό και το θέατρο μας και η δικιά μας η σκηνή ήταν πάντοτε ανοιχτή στο να έρθουν οι σπουδαστές να διαβάσουν την ανακοίνωση. Ήμουν υπέρ της απεργίας. Δε μπορώ όμως να σου πω ότι αντιμετώπισα ευχάριστα την κατάληψη. Το σταμάτημα μίας θεατρικής πράξης και το να μην αφήσω κάποιους ανθρώπους να πάνε στη δουλειά τους. Αυτό εγώ δε θα το έκανα ποτέ. Στεναχωρήθηκα πάρα πολύ που μου το κάνανε. Άφησα κι εγώ το σπίτι μου δύο μήνες για να έρθω εδώ στη Θεσσαλονίκη και νιώθω ότι δε με νοιάστηκε κι εμένα κανένας. Δηλαδή, από τη μια δε με νοιάζονταν το κράτος κι από την άλλη δε με νοιάστηκαν ούτε οι συνάδελφοί μου. Και όλοι με αντιμετώπιζαν σαν μία παράπλευρη απώλεια και ξέρεις, η παράπλευρη απώλεια είναι η χειρότερη απώλεια γιατί κανένας δε θα σου συμπαρασταθεί, κανένας δε θα κάνει συναυλία υπέρ σου. Είσαι απλά κάποιος που θα χάσει και δε θα μπορεί να πει και τίποτα. Ήταν όμως μία περίοδος που όντως στεναχωρήθηκα πάρα πολύ. Είναι άσχημο να σταματάει μία δουλειά και δεν ξέρω αν με αυτόν τον τρόπο πετυχαίνεις και κάτι. Και δεν με ξαφνιάζει τελικά που με αυτόν τον τρόπο δεν πετύχαμε και κάτι. Όταν έχεις δικιο διεκδικείς να βρεθείς στο ίδιο τραπέζι με αυτόν που σε αδικεί γιατί εκεί θα το λύσεις. Κι επειδή δεν ήμουν εκεί, δε ξέρω όταν τελικά μας κάλεσε ο πρωθυπουργός, πόσο διεκδικητικοί ήμασταν τελικά.

Νομίζω ότι το έχουμε λίγο πολύ όλοι παράπονο ότι τα τελευταία χρόνια δεν επιλέγεις συχνά να παίζεις ή όταν παίζεις επιλέγεις πλέον πιο μικρούς ρόλους.

Κοίτα, δεν θέλω να παίζω γιατί θέλω να ζω στην Αίγινα. Αν παίζω θα πρέπει να φεύγω από εκεί. Άμα μου βρείτε ένα ρολό που μπορώ να παίζω στην Αίγινα, θα τον δεχτώ (γέλια). Μου αρέσει η ζωή μου εκεί. Και μου αρέσει περισσότερο από οτιδήποτε άλλο ίσως. Και δεν νιώθω την ανάγκη του να κάνω ένα ρόλο. Πάντα τελικά αυτό που ήθελα πιο πολύ ήταν να είμαι ευτυχισμένος στην προσωπική μου ζωή. Ίσως κάποτε να πίστευα ότι αν είμαι επιτυχημένος στα επαγγελματικά, θα γινόμουν ευτυχισμένος και στην προσωπική μου ζωή. Όμως το ένα με το άλλο δεν συνδέεται. Νομίζω ότι μπορείς να είσαι πολύ ωραία στην προσωπική σου ζωή και η επαγγελματική να πάει λίγο στην άκρη. Και νομίζω πως τον ρόλο του ηθοποιού τον έχω πάει ούτως ή άλλως λίγο στην άκρη. Μάλιστα πλέον για να παίζω, πρέπει να υπάρχει ένα κίνητρο ως ανθρώπινη φιλοδοξία. Δηλαδή δεν είναι τυχαίο ότι την τελευταία φορά που έπαιξα και που άφησα την Αίγινα, ήταν για να παίζω δίπλα στην Κατερίνα Βρανά στην «Φαλτσα Σοπράνο». Αυτό ήταν μία προσωπική φιλοδοξία, ήθελα να την γνωρίσω. Ήθελα να γίνουμε φίλοι. Ήθελα να μπει αυτός ο άνθρωπος στη ζωή μου και να μπω και εγώ στη δική της τη ζωή. Και αυτό έγινε μέσα από αυτή την παράσταση, φτιάξαμε μία φιλία και μία σχέση τόσο αληθινή. Την αγαπώ πραγματικά πάρα πολύ την Κατερίνα και με αγαπάει και αυτή.

Να φανταστώ ότι η «Εθνική Ελλάδος» δεν θα τελειώσει ποτέ;

Ε όχι πια. Έχουμε μεγαλώσει κιόλας πάρα πολύ, δε γίνεται για πολλούς λόγους να συνεχιστεί πλέον.

Τα δικαιώματα θα εξαρτηθούν από το αν είναι ο άλλος έτοιμος ή δεν είναι; Είμαστε με τα καλά μας;

Από εκείνη τη σειρά και μετά, νομίζω πως έχεις αλλάξει τον τρόπο που γράφεις.

Ναι. Έχει αλλάξει το τι γράφω, όχι το ποιος είμαι. Γιατί αυτή τη μαχητικότητα, αυτές τις αρχές, αυτά τα πιστεύω τα είχα από παιδί, με αυτά μεγάλωσα, απλώς αυτό που γίνεται μεγαλώνοντας είναι να κατασταλάζουν καλύτερα και να μπορείς και να τα επικοινωνήσεις καλύτερα. Και μπορώ να σου πω ότι πια το επικοινωνώ και διαφορετικά από το πώς το επικοινωνούσα στην Εθνική Ελλάδα. Τότε μπορεί να είχα και έναν θυμό, μία αγανάκτηση. Ενώ τώρα πια έχω μία ψυχραιμία όταν γράφω. Στις «Σέρρες» είμαι πολύ ξεκάθαρος και πολύ αυστηρός απέναντι στην ανοησία, στην βλακεία, στην αμορφωσιά, στο μίσος που μπορεί να έχει κάποιος. Δεν είναι δηλαδή ότι βάζω νερό στο κρασί μου, απλώς πλέον αυτό που θέλω, το λέω αλλιώς. Χωρίς να χρειάζεται να ανεβάζω παλμούς και είναι ωραίο αυτό.

Έχει χρειαστεί ποτέ να σου πουν να «στρογγυλέψεις» πράγματα σε αυτά που γράφεις;

Όχι. Δεν μου είπε ποτέ κανένας τίποτα. Ούτε την περίοδο της «Εθνικής Ελλάδος». Θυμάμαι τότε το μόνο που είχαν προβληματιστεί, ήταν μία σκηνή που δείχναμε το κακό παρελθόν που είχε βιώσει ο χαρακτήρας της Κατερίνας Παπουτσάκη, ότι δηλαδή ήταν ένα παιδί που είχε επιβιώσει από ένα έγκλημα, και μας είχαν πει μήπως το είχαμε γυρίσει λίγο τρομακτικά. Υπήρχε δηλαδή ένας προβληματισμός μη γινόταν παραπάνω θρίλερ, αλλά δεν γινόταν να γυριστεί αλλιώς. Αυτή ήταν η μόνη ένσταση που υπήρχε και που ήταν μάλιστα και σε φιλικό επίπεδο, όχι κάτι σαν διαταγή. Αλλά και εγώ δεν θέλω, ξέρεις, να μπλέκω σε τέτοια, οπότε και εγώ επιλέγω που θα πάω για να μη χρειαστεί να μπλέξω σε αυτές ακριβώς τις συζητήσεις.

Έχω την αίσθηση ότι και εσύ δεν θέλεις συχνά να στεναχωρείς τους άλλους.

Αν είναι κακός ας στεναχωρηθεί, δεν πειράζει. Αν και νομίζω ότι ο κακός δεν στεναχωριέται ποτέ.

Ακούω συχνά για μία κοινωνία που δεν είναι έτοιμη να δεχτεί κάποια πράγματα. Ποια είναι η δική σου άποψη σε αυτό;

Η κοινωνία δεν είναι ένας άνθρωπος. Η κοινωνία μας είναι 11 εκατομμύρια άνθρωποι και μέσα σε αυτούς θα βρεις και ομοφοβικούς, θα βρεις και ρατσιστές και φασίστες. Και άμα δεν το παραδεχτείς, έχεις πρόβλημα. Όπως επίσης θα βρεις ανθρώπους που πραγματικά έχουν εξελιχθεί, έχουν προοδεύσει, έχουν κάσει και έχουν διαβάσει, ενώ άλλοι αρνούνται να εξελιχθούν, αρνούνται να διαβάσουν, αρνούνται να προοδεύσουν. Θα συναντήσεις ανθρώπους που έχουν προχωρήσει πάρα πολύ στη ζωή τους και που αισθάνονται εξαιρετικά πιεσμένοι και καταπιεσμένοι επειδή κάποιοι άλλοι μέσα στην κοινωνία αρνούνται να προοδεύσουν. Καλό λοιπόν είναι να μη λέμε τι είναι η κοινωνία. Δεν είναι μόνο αυτό ή μόνο εκείνο. Αυτά είναι γενικότητες. Αυτή τη στιγμή γίνεται μία συζήτηση για τις ΛΟΑΤΚΙ οικογένειες και τα παιδιά αυτών των οικογενειών, τα οποία ζουν με λιγότερα δικαιώματα και εμείς κάνουμε συζητήσεις αν η κοινωνία είναι έτοιμη για αυτά τα παιδιά. Να σου πω ότι δεν ενδιαφέρονται αυτά τα παιδιά αν η κοινωνία είναι έτοιμη. Ζητούμενο σε αυτή τη συζήτηση δεν είναι αν η κοινωνία ετοιμαστέ. Το ζητούμενο είναι ότι αυτά τα παιδιά ζουν με λιγότερα δικαιώματα. Και αυτό πρέπει να λυθεί σήμερα. Δεν μπορεί ένα παιδί 6 χρονών να καθίσει να του εξηγήσει κάποιος ότι ο λόγος που ο μπαμπάς του δεν μπορεί να το πάει στο νοσοκομείο ή δεν μπορεί να το πάρει από το σχολείο, είναι επειδή δεν είναι η κοινωνία έτοιμη. Τι ηλίθιο επιχείρημα είναι αυτό. Πόσο βλάκας πρέπει να είναι κάποιος για να το επικαλεστεί. Τα δικαιώματα θα εξαρτηθούν από το αν είναι ο άλλος έτοιμος ή δεν είναι; Είμαστε με τα καλά μας; Τώρα πρέπει να τα έχω όλα, από τη στιγμή που ζω σε αυτή τη χώρα, πρέπει να τα έχω στο 100%. Όπως έχω υποχρεώσεις στο 100%, πρέπει να έχω και τα ίδια δικαιώματα. Αν ο άλλος δεν ετοιμάστηκε μου είναι παντελώς αδιάφορο. Δεν είναι θέματα για διαπραγμάτευση. Και δεν ξέρω αν αυτή τη στιγμή στην τηλεόραση μπορούν να τα διαχειριστούν αυτοί που βγαίνουν και μιλάνε για αυτά τα θέματα.

Όλα αυτά που μπορεί να γράφονται στα social media η λέγονται σε διάφορες εκπομπές για όσα λες κατά καιρούς, σε ενόχλησαν ποτέ;

Το βρίσκω πάρα πολύ άσχημο. Στην αρχή με είχε ενοχλήσει πολύ. Έβλεπα πριν λίγες μέρες και μία εξαιρετική συνέντευξη της Ζέτας Μακρυπούλια στον Νίκο Χατζηνικολάου και ξέρω καλά πόσο άδικο και επιθετικό ήταν εκείνη την περίοδο οι δημοσιογράφοι απέναντί της. Όχι στο σύνολό τους αλλά μία αρκετά μεγάλη μερίδα. Κοίταξε, αυτό εγώ δεν το θεωρώ δουλειά. Για να είμαι απόλυτα ειλικρινής, δεν θα την έκανα αυτή τη δουλειά για τίποτα στον κόσμο. Το να βγω δηλαδή σε μία κάμερα και να σχολιάζω τον άλλον που χώρισε, πώς μεγαλώνει τα παιδιά του, άμα είναι ερωτευμένος, πόσα λεφτά πήρε. Δεν το καταλαβαίνω, δεν μπορώ να το αξιολογήσω, όμως ξέρω σίγουρα ότι δεν θα μπορούσα να το κάνω ποτέ στη ζωή μου. Πήγαινε ρώτα αυτόν που το κάνει την ώρα που το κάνει. Δεν είναι πολύ ωραίο να σχολιάζουμε τον έναν και τον άλλον. Είναι ωραίο να εστιάσουμε στη ζωή μας, να την φροντίσουμε, να κοιτάξουμε την οικογένειά μας, τους φίλους μας, τους έρωτές μας και όχι να ασχολούμαστε με τις ζωές των άλλων. Αυτή τη στιγμή λοιπόν αν κάποιος ασχολείται με τη ζωή, τους έρωτες μου και τους χωρισμούς μου δεν με ενοχλεί καθόλου. Δεν το αντιλαμβάνομαι. Δεν με αγγίζει.

Υποθέτω ότι κάποιος μπορεί και να τρομάζουν σε κάτι αντίστοιχο.

Μα είναι τρομακτικό. Στην αρχή φυσικά τρόμαξα και εγώ. Έχω ζήσει πολύ άσχημα σκηνικά και εγώ. Είδα και εγώ κάμερα κάτω από το σπίτι μου στα καλά του καθουμένου. Να ρωτάνε τη γειτονιά αν είμαι καλό παιδί ή όχι. Αδιανόητα πράγματα. Έχουν πάει και στο σπίτι μου στις Σέρρες. Στο σπίτι μου στην Κυψέλη. Είναι ένας άλλος κόσμος με τον οποίο δεν μπορώ να επικοινωνήσω. Αυτός που τα κάνει αυτά σε αντιμετώπιζει ως αντικείμενο, δεν σε θεωρεί άνθρωπο. Δεν τον νοιάζει αν στεναχωριέσαι. Δεν τον νοιάζει αν σε πληγώνει.

Μιλώντας για την παράσταση αλλά και για χωρισμούς, θα ήθελα να μου πεις πώς βιώνεις εσύ τους χωρισμούς σου;

Τι να σου πω. Είναι στενάχωρο πολύ. Το χρεώνω στον εαυτό μου σαν προσωπική αποτυχία. Σκέφτομαι πως δεν τα κατάφερα. Δεν είναι αλήθεια όμως, γιατί κακά τα ψέματα και αγάπησα και αγαπήθηκα και εξακολουθώ να αγαπάω και εξακολουθούν να με αγαπάνε οι άνθρωποι με τους οποίους υπήρξα μαζί. Και υπήρξα για πολλά χρόνια μαζί τους γιατί σε μακροχρόνιες σχέσεις ήμουν πάντα. Τη στιγμή που συμβαίνει όμως ένας χωρισμός, ναι το αντιλαμβάνομαι έτσι και με στεναχωρεί πολύ.

Η «Σέρρες» είναι αφιερωμένη από την καρδιά μου στα gay παιδιά της επαρχίας

Και με φίλους έχω την αίσθηση ότι είσαι πολύ σταθερός. Ισχύει;

Κοίτα, έχουν αλλάξει κάπως τα πράγματα από τότε που πήγα στην Αίγινα. Είναι λίγο διαφορετική η ζωή μου. Με βάση αυτό λοιπόν, μπορώ να σου πω ότι έχω μια καθημερινότητα πολύ πιο ήσυχη, που είναι μοναχική στο νησί αλλά αρχίζω να κάνω φίλους και εκεί. Αναγκαστικά όμως από την στιγμή που έχω φύγει, έχω αποχωριστεί τις καθημερινές μου συνήθειες και επαφές με τους φίλους μου. Και δε με πείραξε αυτό γιατί έγινε στην περίοδο του κορονοϊού. Μία εποχή που όλοι αποχωριστήκαμε πράγματα. Οπότε έγινε λίγο αυτόματα.

Πες μου για τις «Σέρρες», τη σειρά. Είπαν διάφορα και για αυτή τη σειρά, ειδικά πριν το δουν, παρά μετά.

Δε με απασχολούν. Εγώ ξέρω ότι έγραψα μία σειρά μέσα από την καρδιά μου και αρχίζουν να με αφορούν τέτοιες ιστορίες να σου πω την αλήθεια. Μου αρέσουν οι ιστορίες όταν ένας δημιουργός λέει κάτι που είναι μέσα από την καρδιά του. Που το έχει βιώσει. Που είναι οι μνήμες του. Και το «Παρά Πέντε» είχε πολλά βιώματα γιατί ήταν λίγο η παιδική μου ηλικία. Αυτό ξέρεις ήθελα να είμαι σαν παιδάκι, ένας ντετέκτιβ σε

μία παρέα. Αλλά οι «Σέρρες» είναι ακόμα περισσότερα βιώματα μου. Είναι λοιπόν μία ιστορία που βγήκε απευθείας από την καρδιά μου με πολύ ξεκάθαρη την προέλευση της. Είναι αφιερωμένη από την καρδιά μου στα gay παιδιά της επαρχίας, όμως απευθύνεται σε πολλούς περισσότερους. Είναι ξεκάθαρη η διαδρομή της, γι' αυτό είναι και πολύ ξεκάθαρα τα συναισθήματα και οι χαρακτηριστές της.

ΔΙΑΒΑΣΤΕ ΕΠΙΣΗΣ

Οι Σέρρες του Καπουτζιδη είναι ένα μάθημα ζωής για όλους μας
Υπήρχαν παιδιά που ήρθαν αν σου μιλήσουν αφού είδαν τις «Σέρρες»;

Πάρα πολλά. Δηλαδή, ναι ξέρω το «Παρά Πέντε» το έβλεπαν τρία εκατομμύρια άνθρωποι κάθε βράδυ και συνεχίζουν να μου λένε γι' αυτό 18 χρόνια μετά. Αλλά, τα μηνύματα που έλαβα για αυτή τη σειρά είναι τόσο ψυχαναλυτικά και ψυχοθεραπευτικά και ήταν αυτό πολύ σημαντικό για μένα.

Τώρα γράφεις; Γενικά έχεις πράγματα στο συρτάρι σου;

Στο συρτάρι μου, έχω μόνο ιδέες και πράγματα που έχω σκοπό να γράψω. Αλλά, αυτά του χρόνου, να είμαστε καλά θα τα συζητήσουμε.

Για τις «Σέρρες» όμως, μπορείς κάτι να μου πεις υποθέτω

Πήγαν τα γυρίσματα για λίγο πιο πίσω για να απελευθερωθούν και οι ηθοποιοί μας από τα γυρίσματα που έχουν. Αυτό που σίγουρα μπορώ να πω, είναι πως η ιστορία θα είναι πιο συναισθηματική ή ίσως, πιο ερωτική. Θα ασχοληθούμε με το αν θα μπορέσουν να ερωτευτούν ο Λευτέρης, ο Οδυσσέας, η Χρύσα. Στο τέλος του πρώτου επεισοδίου είναι σαν να βάζουν ένα τέτοιο στοίχημα. Στοίχημα ότι μέχρι το τέλος του καλοκαιριού, θα ερωτευτούν...

Ήταν δύσκολο να αντικαταστήσεις ή να βρεις ηθοποιό για τον ρόλο του Οδυσσέα;

Δεν έχουμε καταλήξει ακόμα. Έχουμε κάνει ένα πρώτο κάστινγκ όπου είδαμε ανθρώπους και μάλιστα, με κάποιους που μας άρεσαν πάρα πολύ. Απλώς το σταματήσαμε γιατί από τη στιγμή που δε ξέρουμε κι εμείς πότε θα γίνουν τα γυρίσματα, δε μπορούμε να δεσμεύσουμε κάποιον. Θα βρεθεί όμως ο άνθρωπος, το ξέρω αυτό. Αν ένας άνθρωπος είναι ταλαντούχος και αγαπάει αυτόν τον ρόλο, θα είμαστε εντάξει. Από την άλλη, είναι δύσκολο να γράψω χωρίς να έχω στο μυαλό μου τον Πάνο. Αυτό ναι, είναι πολύ δύσκολο. Γράφω, κι ενώ φαντάζομαι πώς θα πει κάτι η Μαριλού, πώς θα πει κάτι ο Γιώργος, στην περίπτωση του Πάνου δε μπορώ πια να το φανταστώ. Μπλοκάρει ο εγκέφαλος. Λευκή σελίδα. Γράφω πια τα λόγια, αλλά δε μπορώ να ακούσω πια τον Πάνο να τα λέει. Ενώ είναι ένας ρόλος που τον έγραφα για τον Πάνο. Ξέρεις, μου αρέσει να μιλάω για τον Πάνο γιατί ήταν ένας σπάνιος άνθρωπος, ήταν ένας καταπληκτικός ηθοποιός, ήταν και ο άνθρωπος που σε αυτή ακριβώς την παράσταση, έπαιξε τον ρόλο του Ιάκωβου και απογείωσε αυτόν τον ρόλο. Στην ουσία, ο μονόλογος του Ιάκωβου, είναι μισός του Πάνου και μισός δικός μου. Εγώ έγραφα κάτι και πήρε ο Πάνος και πρόσθεσε πράγματα μόνος του, τα δούλεψε και τα έφερε και είδα έναν μονόλογο, έτοιμο για παράσταση.

Πόσο έχεις αλλάξει από τις «Σαββατογεννημένες» μέχρι τώρα;

Είμαι λιγότερο αισιόδοξος. Τις παθογένειες μας τότε, τις στεναχώριες μας και τα στραβά μας δεν τα έβλεπα. Τώρα τα βλέπω ξεκάθαρα. Πιστεύω ότι υπήρχαν πάντοτε, δεν εμφανίστηκαν ξαφνικά. Τώρα πια δεν αισιοδοξώ. Βλέποντας όλο αυτόν τον κακοποιητικό λόγο, την αμορφωσιά, την βλακεία, το μίσος, δε μπορώ να πω τι καλά που είμαστε. Τα βλέπω να καταλαμβάνουν πολύ μεγάλο ποσοστό μέσα στην κοινωνία μας. Κάποτε δεν τα βλέπαμε αυτά. Κι επίσης, είμαι λιγότερο φιλόδοξος ως προς τη δουλειά. Και δεν είναι ότι είμαι χορτασμένος, απλά αρχίζω και σκέφτομαι ότι κάποια άλλα πράγματα έχουν περισσότερη αξία. Θέλω να πηγαίνουν καλά οι δουλειές μου, θέλω να πάει καλά η παράσταση αλλά δεν είμαι ο τύπος που θα πέσει σε κατάθλιψη αν δε λειτουργήσει ένα αστέρι. Μου φαίνεται αστέρι οι ηθοποιοί που μαλώνουν για κάτι τέτοια.

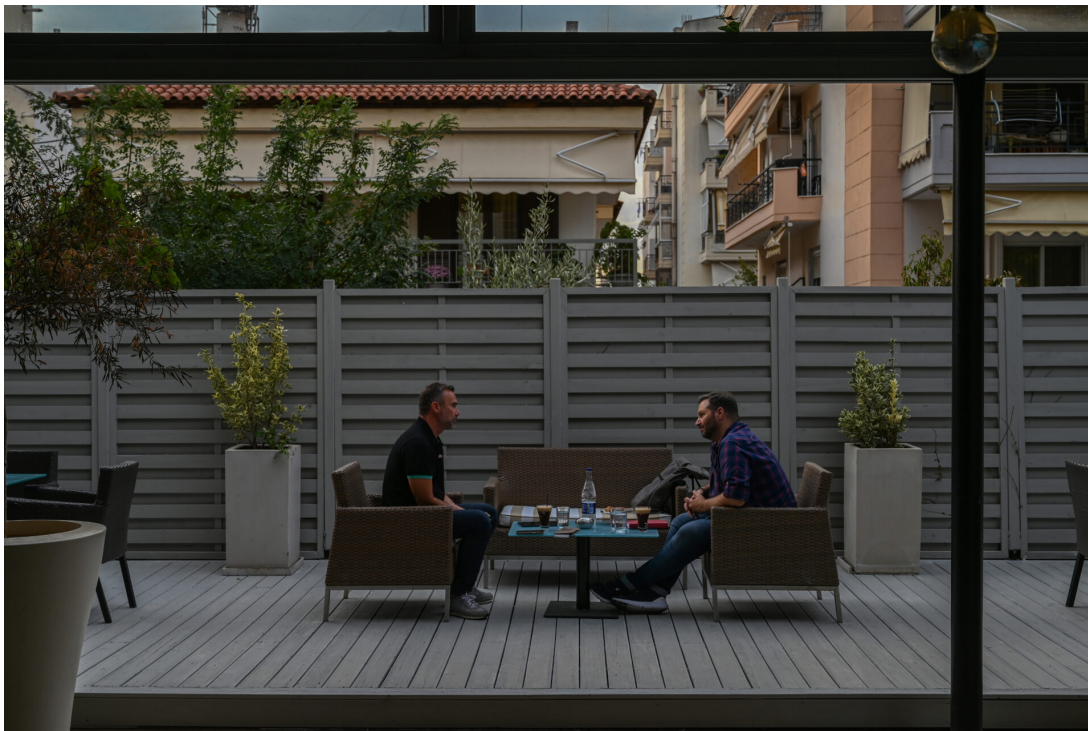
Επιστρέφοντας στην παράσταση, οι δύο νέες προσθήκες ήρθαν να ταράξουν τα νερά;

Ήταν πάρα πολύ ωραίο αυτό, γιατί μας ανανέωσαν. Μας έδωσαν καινούρια ώθηση, καινούρια όρεξη, άλλαξαν κάποια πράγματα, αλλάξαμε κι εμείς για να προσαρμοστούμε. Είναι μία παράσταση που βλέπεται και ξαναβλέπεται. Είναι μία ωραία ευρωπαϊκή ποπ κωμωδία. Όπως βλέπεις μία σειρά που είναι το comfort zone σου, έτσι κι αυτή είναι μία comfort παράσταση. Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι υπάρχει κόσμος που την έχει δει δύο και τρεις φορές.

Τηλεοπτικά έχεις κάνει επιτυχία και σε άλλα είδη, όπως σε εκπομπές.

Δε μπορώ να σου πω ότι σκέφτομαι τον εαυτό μου σε παρουσιάσεις εκπομπών ή σόου. Αλλά εκείνη η εκπομπή στην ΕΡΤ ήταν μία εκπομπή που την αγάπησα πολύ. Ο αθλητισμός είναι κάτι που αγαπάω πάρα πολύ. Μπορώ να σου πω ότι αυτή την περίοδο συζητάμε με την ίδια ομάδα που είχε κάνει το «Team Hellas», να κάνουμε μία σειρά εκπομπών για τους αθλητές που θα μας εκπροσωπήσουν, όχι στους Ολυμπιακούς του Παρισιού, αλλά στους Παραολυμπιακούς. Αυτό θα ήθελα πάρα πολύ να γίνει και εύχομαι κάποιο κανάλι να το πάρει. Γνωρίζω ότι δεν είναι μία εμπορική εκπομπή αλλά δεν με ενδιαφέρει άλλωστε να κάνω μία εμπορική εκπομπή. Θέλω να κάνω μία εκπομπή

που να προσφέρει κάτι, να έχει να πει κάτι σημαντικό. Νιώθω πως αυτούς τους αθλητές πρέπει να τους χειροκροτήσουμε και να τους καμαρώσουμε. Μακάρι να προχωρήσει αυτή η εκπομπή. Δυστυχώς στην ελληνική τηλεόραση, δεν υπάρχουν εκπομπές για όλους τους ανθρώπους. Για ανθρώπους με αναπηρία ας πούμε, δεν υπάρχει καμία εκπομπή αυτή τη στιγμή.

Αν δε βλέπω τηλεόραση και εκπομπές, είναι γιατί είναι κατά της ελευθερίας των ανθρώπων

Τι έχεις να πεις για την Μαρίνα Σάπτι στην Eurovision;

Άσασ μου αρέσει πάρα πολύ ως επιλογή! Ξέρεις, έχω περάσει πλέον στη θέση του θεατή και το απολαμβάνω αφάνταστα πρέπει να σου πω. Είναι πολύ βαριά δουλειά η Eurovision. Επίσης, να ξέρεις πως η Μαρία η Κοζάκου, το όνομα της Μαρίνας Σάπτι το αναφέρει από το 2016. Έχω την αίσθηση ότι σε κάθε συζήτηση που γινόταν στην ΕΡΤ, η Μαρία πρότεινε την Σάπτι. Οπότε, είμαι σίγουρος πως τώρα κι εκείνη θα είναι σίγουρα πολύ χαρούμενη. Θεωρώ ότι είναι μία εξαιρετική επιλογή. Είναι το δωδεκάρι μου πραγματικά. Σίγουρα πάντα παίζει ρόλο και το τραγούδι, αλλά δε θεωρώ ότι αυτή η καλλιτέχνις δε θα επιλέξει σωστά.

Τι θέλεις να πάρει ο κόσμος φεύγοντας από την παράσταση του «Όποιος θέλει να χωρίσει, να σηκώσει το χέρι του»;

Θέλω ο κόσμος να καταλαβαίνει πόσο όμορφο πράγμα είναι η ελευθερία μας και να μην επιτρέπει σε κανέναν να του την στερεί. Κι αυτός ο υπερσυντηρητισμός που προσπαθεί να έρθει τώρα, στην ουσία, ο μόνος στόχος που έχει είναι να μας στερεί την ελευθερία. Κι αν δε βλέπω τηλεόραση και εκπομπές, είναι γιατί είναι κατά της ελευθερίας των ανθρώπων. Είναι σημαντική η ελευθερία μας. Εδώ λοιπόν, είναι μία ιστορία με αληθινούς ανθρώπους, υπαρκτούς, που μας μοιάζουν, που μοιάζουν στους φίλους μας. Η προσωπική ελευθερία μας, δεν έκανε ποτέ κακό σε κανέναν. Μόνο καλό μπορεί να φέρει. Οπότε, δεν είναι ένα έργο που γράφτηκε για να χωρίσετε, είναι ένα έργο για να φύγετε ελεύθεροι και να περάσετε το βράδυ με φίλους. Νομίζω ανοίγουν πολύ ωραίες συζητήσεις μετά την παράσταση.

Τι εύχεσαι στον εαυτό σου;

Τώρα που θα γυρίσω στην Αίγινα, να βρω όλες μου τις γάτες καλά. Από εκεί και πέρα, εύχομαι να ταξιδέψω σε όλο τον κόσμο, να είμαι υγιής, να είναι καλά οι άνθρωποι που αγαπάω. Εύχομαι να προοδεύσει η χώρα μου, να διορθώσει λάθη και παραλείψεις του παρελθόντος, να γίνει πιο δίκαιη η κοινωνία μας και πιο ελεύθερη για τους ανθρώπους που ζουν σε αυτή. Εύχομαι να περνάω ωραία μέσα στη μέρα μου, είτε γράφοντας, είτε κολυμπώντας, είτε κάνοντας κανό, είτε κάνοντας βόλτες με το ποδήλατο. Είμαι καλά με αυτά...

*Το "Όποιος θέλει να χωρίσει να σηκώσει το χέρι του" ανεβαίνει στη σκηνή Σωκράτης Καραντινός στη Μονή Λαζαριστών, του ΚΘΒΕ, από το τέλος Οκτωβρίου 2023, για 2ο χρόνο | Ωρες παραστάσεων: Τετάρτη: 19.00, Πέμπτη: 21:00, Παρασκευή: 21:00, Σάββατο: 18:00 & 21:00, Κυριακή: 19:00 | Προπώληση: ntng.gr | more.com | 11876 |

#TAGS [Γιώργος Καπουτζίδης](#) [ΚΘΒΕ](#)

[Ακολουθήστε τις ειδήσεις του \[parallaximag.gr\]\(#\) στο Google News](#)